

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσια
νδναι καλά ο Λόρδος μας να έδμε κι άλλα τόσα

Ένδέκατος ο χρόνος είναι
κι Έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι

Τών δρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρονσα πολύ.

Ό ραμβος την έβδομάδα — μονον μια φορά θα βγεινη.
κι' όταν έχω έπισηνάδα — κι' όπως μου καταβαίνει.
Συνοδωμάς θα έχωμα — γιατί λιστα δεν έχωμα.
και 'στών Αθηνών την πόλιν — και εις των άλλων.
και εις την Ελλάδα την — ήνωσ νέμας κι' έντροπή.
Συνοδωμή γιά κάθε χρόνο — όσα φάσμα όσα μένα.

γιά τα ίνα όνωσ μερη — όσα φάσμα και 'σού χιρι.
Κι' ήνα φύλλο αν κρατή — εις της συνοδωμήτη.
κι' όποιοσ των παρή δεν είδα — θα τον πάη μαύρο είδα.
Γράμματα και συνοδωμαι — απ' αύθεις προς έμα.
Γιά τή σάρα και τή μαρη — κάθε φύλλο γιά δεκάρα.

Αύγουστος είκοστή
κι' άτιμόσοφαιρα βραστή.

Τέσσερα κι' έβδομήντα και τετρακόσ' άκόμη.
θα κάμη μέγαν κρότον και του Ρωμηού· ή γνώμη.

Ο της ύπαρξιας άγων.
ζήτημα φλέγον και σφριγών.

Ό Φασουλής ο Φαληρέας χωρίς μιλή να βγάλη
'στού προσφιλοῦ Φαλήρου του καπνίζι τήραγγαλι.
Άνω γλαυκόν στερέωμα κι' ή θία των άστέρων
εις Παραδείσιων χλωρών τον φέρνει μονοπάτιμα,
και κάτω φώς ήλεκτρικόν εις των σκοπιωτέρων
σκοτίζει κάθε σκίψη του και του χαλά τά μάτιμα.

Ότι γελφ μονάχος του κι' ότε συνοφρούται
πολλά συλλογίζόμενος περι των έπιγίαιων,
και κατά φρασιν του σερμού τριγύρω πλαισιόσθαι
άπό την πολυτάραχον άγίλην των λογίων,
πού κάθε βρόδου κινείται και σκούζει παραφύρας
γιά πάμπολλα ζήτηματα τά μάλα σοφάρα,
κι' ό Γωάρης, προδωμάτασ και ρίκτης σεβιτόρος,
εις τούς λογίους κουβιάει άόμακον νερά.

Ένώ δ' ή Ελλάς σζήτηον φιλόλογοσ σκαρτάδοι
πέρτων πυροτεχνήματα, γιαν' είναι Πίμπητη βραδύ,
χαλειός δέ κενάπληκτον τό γύρω σκυλόδογ
κι' ό κόσμος πάει κι' έρχεται εις την ήξιδό άπανάω,
κι' άτάραχος και σωβρός ό Διληγηώργης τρώγμ
'στού Κακορμήτη τό ντάμπλ-ντότ κοντά 'στον Καραπάνο.

Κι' όταν ρουκία καίγεται ή και κανίνας μύλος
άνατινάζεται κι' ό Γωάρφ, ό του Νιρβάνα σκύλος,
άλλά κι' ό Γερουλ του Φασουλής τον κόσμον δαιμονίζει,
ή μπάντα δι' του Καίσαρη Γαρών Βία παικνίζει,
και μουσικης δραμητικῶσ παφλάζει καταράκτης,
όταν κι' ό Βώκος έρχεται, του Λόστωσ συντάκτης,
πού κάθε τόσο ζήτημα κοινωνικόν μας βγάει
και εις σκοτούρα δυνατή και εις μιλά μας βάζει,
κι' άγγυρι νεο κατ' αύτάς μας έβγαλε 'σθη μιση,
ήγουν αν πρίπει κι' ό Ρωμηός τά γράμματα ν' άφήση
κι' εις ήπισθήμασ φυσικῶσ κατάμουτρα να πίσση
πριν ήθλιος κι' ήλιενός τής πίνιας να φορήση,
κι' απ' όλουσ άπεκομίες πολύ σοφῶσ ίδιαι
και συνεντιόεισ ελαβε τά μαλιστα σπουδαιας
μαί τον Σκουλοῦση, τον Ζωγίη, τον Στρίφτ, τον Ροΐδη,
όπου καθίνας ήμπορεί 'στού Λόου νά τας ίδη,
και μη ζήτηματα ζυμησ τον κοιμημένο τόσο
κι' άνησχει και φέγγεται ό νους του κι' ή καρδιά του,
κι' όποιοσ ήμπερος του συναντῶ τον έρωτῶ με τρόπο
τι σάν πατήρας σκιπεται να κινή τά παιδιά του.

B. — Καλπεπερούδα, Φασουλής...
Φ. — Καλώς τονε τον Βάμο.

Β. — 'Από καιρό κι κυνηθώ και οι καταδωκώ γρά με μου 'πρη την γνώση σου 'το ζήτημα που ξέρεις...
 Φ. — 'Ό,τι κι 'άν πρη, άγαπητέ, δέν θα με καταφέρω...
 έν τούτοις όμως καθίσε κοντά μου, μί κέρο, κένανερ φρίσκο όηλεκτή νερ νά οι τρακέρω...

Β. — Δέν πρέπει να πειράζομαι και τόσον, Φασουλί...
 Φ. — 'Α μά! δέν είναι τίποτα... τό χρέος τό καλεί.
 Β. — Λοιπόν ;

Φ. — Λοιπόν ιδιαιβάσα μετά χαράς μεγάλης πώς κι 'ό Σκουλοστής ό πολός και γρώσος τής πτωχείας, έν τόρα μέλις 'στην άρχην εύρίσκει τής πάλης ήθελε λίγες νά γενή κέν όικκος κέν λογίως, πιστεύων νά περιδικασή στρατάρχη ή Δεσπότη με χροσκόνητη' άμρια και πατρίδα πρώτης.

Τοιούτος πόθος ίερός τά πλήθη συγκαίει κι' ήθε και τόρα νάθελε Δεσπότη νά γενή και μί τά φερόδωμικα νά σώη την ψυχή του, νά 'δούν Δεσπότη μιά φορά κι' οι καψοκλινικοί μας, και πρής ήμας τούς ουσυμγείς νά όδση την εχγή του, άλλα πρό πάντων τόν παρ νά παρη την 'δικία μας.

Πρός τούτους δι' μετά χαράς ιδιαιβάσα την γνώμην και καθενός επικραύς, όπου πολύ σημαίνει, κι' επάναξα διευθετών την άτακτον μου κόμην εδωίσε μου καλοπρίσιν, πατρίς άγαπημένη, κι' ήθώ σάν Καλώς χρηρηφόσ από χρυσής νερέλης εύθως σου όνω συμβουλαίς και γλώμας όποις θέλεις.

Τώρα λοιπόν τά χωράτα περιμερα τέρφινω, είναι καιρός, άγαπητέ, κι' ήγώ νά ξεβωμάω, κι' ένά καινούριο ζήτημα κοινωνιάνν προτεινω κι' έν μέρους μου παρακαλώ νά 'πρη 'όνν Κακλακίω μίσα 'στο 'Α σ τ υ νά γραφή νά γίνω νέν ενά νίκα και ν' αυξηθή κι' ή πούλσις κατά χιλιάδες φύλλα.

Β. — Πίς το λοιπόν και μ' έσκαίς...

Φ. — 'Η βίδη μου σκαίει

κι' αυτό με κάνει νά κτυπό την κούτρα μου 'τους τούτους; σπός εμπόρειο κανείς νά ζή με όίως νά δουλειώ, πρό πάντων δι' και μάλιστα γρηθί νά γραφή στίχους ;

Β. — Αυτό τό μέγα ζήτημα βιβλίας συγκαίει κι' ίμείνα περισσότερον τών άλλων τυραννεί.

Φ. — 'Αν μου τό λυσερ 'ατή στιγμή σου όνω τό παρά ημο κι' όρε όδ όύρλας είς ένά και μπράθ όπνι Περάσιμο.

'Αλλοίως νά λίσ ν' άσπώσμε τάς θεωρητικάς και πάντες ν' άσχοουώμεν περί τής φυσικής.

κι' άλλας δουλιές ν' άρχώμεν, κι' άλλα καινούρια ντραβαλα ήμεις οι γίγαντες τής γής, τής όδής τά σαρκάβαλα, αυτά δέν ένε τίποτα παρά μεγάλας όδεις και μίκ ποιηφόσις γιά τής παλάης μας όδεις.

Μηδ' χωρεί με 'το μακλό του κάθε στραβοκίλη πός εμπόρουε κι' οι Ρωμιοί, τού κόμμου τό κερμαί, μί πρόγονο τόν Πλάτων και τόν 'Αριστοτέλη.

πυλοκαρκετάδες νά γενών με τόσκα και μί φράσερ ; Δέν είδες πώς κι' οι πρόγονοί, πού τόσε τούς λατρεύουν,

ποτι δέν κατιόχοντο σάν όείλω ή δούλειον, κι' όδεις ή πρόσυμεις, δουλιές άφίνοντο 'στην 'Ελευτα, κι' ίμείνοι ζώτες όωρτα με μόχθος τών Ειλωτών.

μηδ' στιγμή δέν έλεγκαν τά σπώματα τών όωντων, και την πατρίδ' άνάδειξαν χρυσή 'ατικν φώτων ;

Κι' ήμεις οι μικρόκόλληες ές τούς παρόντας χρόνους ζητούμεν ν' άτιμασώμεν τούς γιγαίερ; πρόγονους, και μητι όδεις, θέλωμε άνεπιάνοις νά μείνη

κάν νά ήλιόθη δι' κείντο; τό φλογερό Κερίν, και νά χαθών νά λαμπωντα τού Μιστριότι κάλλη

και τού πανούφου Φιντιελή τό δοξασμένο σάλι, νά μην έκθύνη ζείδωρον σοφίαν καθς χάλιος, νά παύσων εύρίσκαματα γραμματισμένων γάτων, κι' αυτός ό κοινοποιόσ τής Πρωτανίας στυλός ν' αυλόγηθ τής κότας του και νά πούλη ταύγα των, μηδ' νά ξεφουρνίζωμεν γιγνέρας και δικηγόρους, μηδ' λογίαν στρατιάς και ρητορας κορίους, άλλ' ή ζωή μας νά περνώ με τούς περονεπόρους, με φυλλοθήρας έντομα και με τούς άρουραίους ; 'Όποιον αλίως άληθιά; και τρέψ φορείς περιμάνω...

(Τρώει όδθ τρέψ καταρπαχιάς από τόν Κουσουλάκο).

Φ. — 'Όποταν είγως πρόγονομ μεγάλομ άπόμηνς έ! τότε πρέπει κάποτε μίς 'ση δουλειά νά μπεινε, άλλ' όταν όμως στέφανος οι στήρη φωτεινός και λεγώνας άρθημής περικλιών προγόνων,

έ! τότε θέσαι μασκίρας και φρεσι ταπεινός έν δέν άρίσκεισ νά ζής με τόμωμ τόν μόνον. Μωρδ δουλειά πού μεθώβαλες και ζήτημα πού 'βρήκες... έπρη! ήμας νά μας θαρηθ' ό κόμος σάν άντικιας, σάν είδωλα, σάν έζωνα, σάν κέτι πού λατρεύεται,

σάν κέτι πού δέν γραφάται κι' ές πρή νά κουρεύεται, ή δι' φραγμάτ' μιά δουλα μας παντοτεινή νά γίνη και τακτικό ανημάτιο είς τούς Ρωμηνός νά δίνη, κι' όχι τά τόσα δανειά νά μας ξεαναγορίνη

κι' ήμας και τόν Σωτήρα μας άδικού νά τόν ρεθ. 'Η πιάσμε τά φραγμάτ' κι' άφώσωμε την τάπα, ή βγάλωμε τά φραγμάτ' και βάλωμε την κούπα, ποτι θαρηθ' έν θάδωμε τής σωτηρίας όίονο και πειμνωχοι θά ζήσωμεν κέν ύτως κέν άλλως, ή δι' Ρωμηνός και κατ' ήμ' και κατά τόν 'Ησιόον άπειποτε προφίσιτα νά μείνη ψωφολίος.

(Αύτου τοικύτα λέγοντες έν στάσει θλιβερά θ' Γερόγγυ; έκουβάλητε όδθ όίσκους με νερά).

Φ. — 'Εγώ σου λέω δέν 'μπορώ κανίνα νά δουλειώ, καθς δουλιή στήνεται ή κάμνη καθς μου, και μητι φύλλος 'σάχουρα μ' άρείσει νά γλιώω... έν δ' ίρωτες τί σκίπτομαι νά κανω τά παιζία μου, τό κλος τό πρόγονόν πρής ταύτα θά κηρώω με κάψι φυτογαλλικά και λίγο φυτοσιμω,

και τίλος πάντων σκίπτομαι κι' ήγώ νά τ' άνάδειξω πολιτάς Συναγματικούς και με τό παραπάνω, πού με προχρήσων πάντοτε τών όρώμων ρητορείας νά κωδωντα γιά τούς θεμούς και τας έλευθερίας.

'Όσο γιά τα κρητίμα μω, έν γίνουμ κατατάξ με κάψι νοστιμώστικα κι' όλιγον άνοικτα, 'μπορούμ και πρωτοθεθμιαίς ν' άνάδειχθών άσκηκλαίς, άλλίως τριτοθεθμιαίς άδ' όθουον σάν τής έλλιαίς, 'στο τίλος άς άπορηθών μετά πολλών έπαινων

καθς και τόν πατέρα των τόν παραδικημένο καθς και τόν χειρώνκτας άς κέμη όποις θέλει, ήγώ ποτι τά γραμμάτ' με τόσκαίς έν θ' άλλόζω, κι' όρωίσθη είς τόν έλλανόν και τόν 'Αριστοτέλη άμεινον την όδαν, των νά τή διαφυλώω.

(Αύτα λέλών ό Φασουλής 'σπώθνης με φούρη και τής βροντώδους τρυ φωνής άνύψισε τόν τόν,

‘Ο Φασουλής τας Φυσικὰς σκοπεύων νὰ σπουδάσῃ
φαμελικῶς εἰς τοὺς ἀγροὺς πηγαίνει καὶ στὰ δάση.

ὁ δὲ Δαυβίργης ἔφατο, γυμνάσιον κλαυμοποιῶν
μὲ τὸν Στρατήγη σὺν τῷ τὸν Βουλευματοῦντο.)

Φ. — Μαλιστα, σὰς ἐρρίξομαι στὴν λαμπρὴν τῶν ἀστέρων
δτι ποτὶ στὰς φυσικὰς τὸν νοῦν μου οὐκ ἔστιν ἄν
γχατὶ τὴν τόσην ἐδελικτὴν τῶν ἐδύων πατέρων
ὅτι τὴν ἐκλεπρόνομησα γὰρ νὰ τὴν μάταρψω.
‘Οχι πῶς εἶμαι τὰχατὶ φυγόπονος τριπλή.
κί’ ἕνας παρασιτὸς κηρὴν ἐργατικῆς κυψέλης,
ἀλλ’ ἡ λαμπρὰ καταγωγὴ ποῶς οὐκ ἐπιτρέπει
χειρώνακτα καὶ βάνασον ὁ κόσμος νὰ μὲ βλέπῃ.
Κί’ ἐν κατεδάσει κἀποτὶ τὰ ἐγκομίζ’ αὐτὰ
κί’ ἂν ερῶ μὲς στὸ χεῖρ μου τὴν τσαπα τοῦ εσκαφῆ,
κί’ ἂν φορτωθῶ στὴ ραχη μου κλαθεὶ καὶ κορφίσι
ἡ τῶν προγόνων ἐδελικα καθόλου νὰ μὲ ἀρίνη,
κί’ ἐκεί πού σκαθὸ ἐργατὶ σ’ εἶμαι τὸ κοπέλι
κί’ ἀπὸ ταῦτ’ ὅτ’ ἂν Πλάτων καὶ ὅτ’ ἂν Ἀριστοτέλ.

(Αὐτὸ τοιαῦτα λέγοντος ὅτ’ ἂν Βῶλον ἐν ἀποδῆ
κί’ ὁ νερὸς Ἐπισκοπὸς Ζακυνθῖνο παιδί,
συνουλεῖ γὰρ τὸ Γυοκοῦρη μὲ τὸν Ἀποστολῆν
κί’ Ἐλληνικωτέρων ἄγροδ κατὰ τὸν Κατελιδῆ.)

Φ. — Ἐγὼ σοῦ λέω ἂν μπορῶ κἀνὰ νὰ δουλέω...
B. — Καὶ τί λοιπὸν ἐπιθυμῶ;

Φ. — Ἐπιθυμῶ νὰ κλιβῶ...
μὰ κί’ ἡ κλιβὴ μου φαίνεται δουλειὰ πολὺ μεγάλη
κί’ αὐτὴ πού λες, ἀγῆστη, γάνονα τὸ κηφάλι.
Κί’ ἂν κλιβῶς μόνον μιά φορὰ θάρρη πῶς θὰ σὺχασῇ.
νομίζεις τὸ γουλοῦρι σοῦ ποτὶ πῶς δὲν θὰ γάρρη;
Δὲν βλέπεις ἄλλοθεν ἀλλοθεν καὶ ἔσοι μὲ τὰ κλημῖνα
πῶς προσπαθοῦν νὰ ἐργασθῶν ἐν κλιβῶν ὄντια;

‘Ας ἦσιν ἕνας Βασιλεὺς... ἀλλὰ κί’ αὐτὸ σκοτεῦρα...
παντοτεινὰ παρῶνα καὶ γρίνια καὶ φαγοῦρα...
θάρρηται καθὲ Σὺμβουλος τοῦ Ἰθροῦ νὰ μὲ σάξῃ
κί’ ὅλοι σκαίως θὰ εἰσωνταὶ πρὸς τὴν ἀνατροπὴν μου,
κί’ ὁ νόμος καὶ τὸ Σύνταγμα θὰ μὲ πειθαρχοῦν
νὰ μουτσοῦντο τὰ χαρτὰ μὲ τὴν ὑπογραφήν μου.
Δὲν θέλω τίποτ’ ἀπ’ αὐτὰ κί’ ἔξιωμα κἀνὰ,
μὴδὲ κοντὰ μου θέρους ν’ ἀκούεται καὶ γούπος...
θέλω ἐκεῖ πού καθόμαι μὲ χέρι σταυρωμένον
περὶ τὸ τέλος τοῦ μῆνός νὰ μοῦρχει ἕνας γρούπος,
χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γχατὶ καὶ πῶθεν ἀποστολλέται...
B. — Κί’ ὡς πόσα νάχῃ, Φασουλῆ, αὐτὸς ὁ γρούπος θέλαται;
Φ. — Δὲν θέλω νάχῃ καὶ πολλὰ... γούπος τόσα μόνον
δσα μ’ ἀρκούν νὰ σντηρῶ τὴν ὄξαν τῶν προγόνων
καὶ νὰ μὴ γίνω πῶποτε περιτρίμμα τοῦ ὄρου...

(‘Ἐνα ταίγαρο τοῦ Ἰπταῖ ὁ Στάλιος Οἰκονόμου.)

Φ. — Ἐν ἑλλείας λόγος δηλαδὴ σὰν πλάσμα λογικόν...
κηρῶσομαι πολέμιος κατὰ τῶν φυσικῶν...
Βλέπει καὶ τὸν Σωτήρα μας μὲ τὸν ‘ψλὸ γκακί’...
ἰέσον ἰθαράπειται τὰ θεωρητικὰ...
κουδοῦλμα μὲ τὰ κλημῖνα καθεὶς μας ὠνεῖται...
κί’ αὐτὸς εἰς τὴν βελτίδα τοῦ κλημῖν ἰκορπεύεται...
‘Ἄλλ’ ἦθε καὶ τὸ φυσικὸν τὰ χεῖρ νὰ πληροῦσι...
πού ἦρη μὲ τὴν πρῆσιν τὰ ὄντια του νὰ τριψῇ,
σὰν εἶδε δὲ πῶς φυσικῶς οὐκ ἔστιν νὰ τὰ ὄσῃ
εὐρῆς φυσικώτερον, στὸ τέλος νὰ τὸ ρίξῃ,
καὶ τότε φυσικώτατον τυρῆμα κί’ ἡμῖς
τὸ σχέδιον τῆς κωνομῆς καὶ τῆς κημῖνας.
Ναὶ μὲν τοιαῦτα φυσικὰ δὲν ἔλαβον ἐπιστήμη,
ἀπειναντίας πῶρρησι ἡ τῆς Ἐλλάδος ἡμῖν.

ἀλλ' όταν ὄμοι ἴσχυον ἡ θεωρητικὴ
πότε και πότε δ'ἀνεῖξαν τὸ κράτος μερικὸ
και γιὰ βελτιδὸς ἔτρυχε ἡ γλώσσα μας ψαλλίδι...

(Ἐἶπεν αὐτὰ και στρέφεται πρὸς τὸν Μιχαηλίδη,
τὸν κατ' αὐτὰς καλούμενον πατὼντα Μογγολφίρον
και πρῶτον θεωρητικὸν ἐκ τῶν τομμοτριῶν.)

Φ.— Ἡ θεωρία, φίλε μου, 'στὴν πλάστιγγα βαρύνει
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους παλαβοὺς αὐτὴ μᾶλλον διακρίνεται
και τοὺς Νελοκόκκιους ἀδαλεῖπτους τρέφει.
Νελοκόκκιζ δὲ κι' ἐγὼ ὕψομαι πρὸς τὰ νῆρα,
κι' ἐκείθεν ἀπροσμάχητος τροχίζω τὴν λιπίδα,
κροτῶ τὴν ἰπταθῖον Αἰάντιον ἀσπίδα,
κι' ἀνασκηθῶν τοὺς κοουτὸς ἐρηνικῶν λαθάρων
πᾶλλον τὸ πῦρ τοῦ κερικου κατὰ σιφῶν βεβάρων.

Κι' ἀρπάζω και γαντζῶνω
ἰχθύους μὲ τὸ τοιχαλί,
και τὴν Φραγκιὰ μουτζῶνω,
πρὸ τὸν παρὰ τῆς θίλι.

Ἐξ ὕψους θεωρῶ
τοὺς καιόμενους μύλους,
και γιπ και γοπ βαρῶ
τῶν δανειστῶν ὀμίλους.

Τὴν πτήσιν μου ταχύνων
πιτῶ πρὸς τὸ Λουδῖνον
'στὸν Νεοφ τὸν μπουνταῶ.
μὰ και 'σοὺς Γ'ἄλλους τρήω
και τσοῦρ ἀπὸ 'ψηλά
κατάμουτρα τοὺς βρήω.

Τὶ σιγῖδια δὲν πλάττω!...
τὴν πίστιν ἀνεγείρω,
κι' ἀκμάζουσα φυλάττω
τὴν δόξαν τὴν ἀγγῶ.

Ἡ θεωρία, φίλε μου, καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἐπίσπασε πρὸς τὴν φυλὴν ἡμῶν τῶν φεμερῶνων
τὸν θαυμασμὸν τὸν ἀληθῆ τῆς εἰκομένης ὀλης...

(Παρῆξ ὁ Γρανῆς Ἐσφρα, γνωστὸς φιστικοπώλης,
και παίζει μὲ βεκαίωμα ὁ Φεσουλῆς και χάνει
κι' ἐκ νέου τὴν κουδίντα του τὴν ἱπαναλαμβάνει.)

Φ.— Ἔτσι ποὺ λίσ... θ' ἀναρωτῶ 'στὸ κράτος τῶν χαζῶν :
ἀή θεωρία ποιήεις, ἡ πράξις τὸ πῶδον.
'Ἔτσι και μόνον ἰνοῦν τὸ πῶδον τὸν ἰχθύριον,
ὁ ἀληθινῆς, ὁ φωστῆρ τῶν θεωρητικῶν,
ποὺ κάθεται 'στὴν Κηροσὰ και κοπαῖ τὸν Βόρειον,
πρὸς δὲ και τὸν λεγόμενον Βορειοδυτικόν,
ὡς ἐναίριος ἀνὴρ φυλῆς ὑπερπρῶτου...

(Ἀπὸ ταγαράτα τοῦ (ἡαὶ) ὁ Στρίανος Στρίανου,
ἰσχυρὸν δὲ σκληρότατον μὴ ὀδοντὸς οὐτ' ἐκ
ὁ λαὸς κοντο Στρίανος μὲ μᾶστιν ἄκροσμίμια
ὑπενομιζικὴ πρὸς αὐτὸν τὴν δεκαετηρίδα,
κι' ὁ Φεσουλῆς ἔταμιεῖται τὴν τριβὰ.)

Φ.— Κυττάξετε καιόμενα τὰ δάση τῆς Πεντέλης
και τὸν κατάμυρον καπνὸν τῆς φλογερῆς νερίλης.
'Ἐγὼ καθὼ πολλοῖς; τῶν φυσικῶν σπουδῶν
τὰ βλεπω πορπολούμενα ἐκ τῆς χαρῆς πηδῶν,
γιατὶ μεγάλη γίνεται τῆς θεωρίας χρῆσις
και φθίρει καθὼ φυσικὸν ἡ τῶν Ἑλλήνων φύσις,
και σκάπτεται βαθύτατος τῶν φυσικῶν ὁ λακκος...

(Τοῦ δίνει κι' ἄλλας καπελαῖας τοῦ Σερῆπ ὁ Κουσουλάκος.)

Φ.— Λοιπὸν ποὺ λὲς συνέντευξιν 'στὸ μέλλον μὴ ζήτησης
και πᾶσις σὶ παρακαλῶ τὰς τόσας ἐρωτήσεις,
γιατὶ μοὺ καισι τὸ κορμὶ αὐτὸς ὁ βρωμιλίδας,
ποὺ φθίνει πεζοδρόμια, παλάτια και καλύβας,
και λάρυγγας ἐξήρανε και γλώσσας κι' οὐρανίσκους
και νὰ πετάξω μοιχεύται τῶν ποτηριῶν τοὺς δίσκους.

Β.— Ἀμὰν, εἰ 'ἄνομα Θεοῦ...

Φ.— Ὡ κάψης συμφορά! ...

(Αἶφνης ὁ Γεωργῆς κουβαλεῖ τρεῖς δίσκους μὲ νερά.)

Φ.— Τῶν φυσικῶν ἰπισθημῶν τὰ θούρια νὰ κάψης,
δὲν θίλω γιὰ τὰς φυσικὰς παντάσπειν ἡ ἀκούσας,
και τώρα σῦρε 'στὸ καλὸ τὰ δόντα νὰ γράψης
πρὶν μὲ τῶν δίσκων τὰ νερά πατικορρα σὰς λούσας.

(Ἐἶπεν αὐτὰ και μ' ἔξαψιν παράποτε φρικωδῆ
ἄρχιος τὸ κατάβρυγμα χωρὶς νὰ λῆρ πρῶ,
ὅπότεν κι' ὄλ' οἱ λόγιοι σηκῶνται 'στὸ πόδι
κι' ἀλληλοκαταβρέγεται και γίνονται παπια,
και λούζεται ὁ Φεσουλῆς ὁ και κατασφραμμένη
κι' ὁ Κακλαμῆνος ἔτρυχε μὲ γάντια ὑπὸ μάλης,
και λαμπρὸν ἄστρα ρουκετῶν και τούρανιου τρούλου
και κάπου κάπου χύνεται κι' ἡλεκτρικὸν σκοτάδι,
κι' ἀκούεται φιλῆ φωνὴ σάν Ἐπισκοποπούλου:
εἰτόμου μὲ καταβρέξετε δὲν θάλλω ἄλλο βράδου.)

Μὰ και τὸ κύμα ἄγριων τῶν εὐχερομένων κλήτται,
τοῦ κύκλου ὁ ' φρανίτρος, ὁ Κακικουνης ἦτος,
ποὺ πάντα ἴγρη και καλὰ 'στὸν ὄμιλον μιλῆι,
φαναζει πῶς αὐτὸ τὸ στεῦθ' εἰς ἄλλου ὄφραϊ.)

Και ὀλίγαι ποικιλίαι, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαι.

Σπῆτι 'στὸ Νέον Φάληρον τριώροφον κωλιεῖται
και τρέξειτε πρὸς ἀγορὰν ἀμύσας, συμπολίται,
πρὸς δὲ και πῆτι ἔταρον μικρὸν 'στὸν Πειραιᾶ,
ἡ δὲ τριῆ συμφύροσα, σιγῶν σάν δωρεὰ.
Πληροφορία δίδονται και περὶ τούτων κι' ἄλλων
'στὸν Σάξιμον, ζυλιμπορον τοῦ Πειραιῶς μεγάλων.

Φωτογραφεῖον Ἑλληθῶνων πλοῖον τῆς Βουλῆς,
ποὺ ἴσχυρος ἐπισκοπῆται τῆς σαλίαις τοῦ καλῶς,
ἰλιπόμεν ὁ ἀγγίστερ νὰ δέχεται ἀπλοῖον
γιὰ τὰς φωτογραφίας του, ποὺ πόσην χάρου φέρει...
ἐκεῖ 'φωτογραφηθῆκαίς εἰς ἀμπέλιμα θαυμασίου
κι' οἱ Μακεδόνες φρενῆται πρὸς αἰωνίαν μνήμη.